ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 6 Αὐγούστου 1889 ΑΡΙΘ. 126

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 3
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ἰδέαν εἴχομεν ἡμεῖς περὶ Γαλλίδων.—Περὶ ὑγιεινῆς τῆς κόμης (λόγος ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Λευκῆς Ἔδουαρς Ἰατροῦ, ἐν τῷ Διεθνεῖ Συνεδρίῳ τῶν Γυναικῶν).— Ἡ κυρία Γολάν. — Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κόσμος (ὑπὸ Δος Τούλας Κόκκαλη. — Γυναικεῖος κόσμος. —Ἱστορία τῶν ἀνθέων : κρῖνος.—Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Γνωστοποιήσεις —Συμβουλή.—Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς.

ΤΙ ΙΔΕΑΝ ΕΙΧΟΜΕΝ ΗΜΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΓΑΛΛΙΔΩΝ

Δὲν ἦσαν μόνον αἱ ξέναι, αἵτινες εἶχον ἐσφαλμένας, ὡς προεγράψαμεν, ἰδέας περὶ ἡμῶν. Διατελοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς πλάνην ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν βίον καὶ τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν. Ἀρεσκόμεθα, ὡς συνήθως συμβαίνει, εἰς πάντα σφάλλοντα, νὰ ἀποδίδωμεν ἁπάσας τὰς ἐλλείψεις καὶ κακίας μας εἰς τὸν ἐκ τῆς Δύσεως προελθόντα πολιτισμόν.

Μιμούμεθα τοὺς ξένους καὶ τοῦτο μᾶς ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ὄλεθρον, ἐπαναλαμβάνουσιν εἰς διαφόρους τόνους οἱ κατὰ καιροὺς ἠθικολόγοι καὶ πατριῶται. Αἱ γυναῖκες μας ἐξευρωπαΐζονται. Τοῦτο θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τελείαν ἠθικὴν τοῦ ἔθνους ἐξαχρείωσιν, εἰς τὴν ἐντελῆ κατάργησιν τῶν ἐθνικῶν ἠθῶν καὶ παραδόσεών μας.

Οὐδεὶς ἐξ ὅλων τούτων τῶν Ἱερεμιῶν ἠθέλησέ ποτε νὰ σκεφθῇ ἐπ' ὀλίγον, ἐὰν ἀληθῶς ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἄγει εἰς ὄλεθρον ἢ εἰς σωτηρίαν. Οὐδεὶς παρετήρησε ὅτι τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη οὐδέποτε ἦσαν ἀκμαιότερα, οὐδέποτε ἐποιήσαντο τοιαῦτα γιγαντιαῖα προόδου ἅλματα, ὅσῳ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Συνεπῶς τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα καὶ ὁ πολιτισμὸς αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἄγῃ εἰς τὸν ὄλεθρον, ἀλλὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ὄχι ! ἐνέμενον καὶ ἐμμένουσι μέχρι σήμερον εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καὶ καταστροφὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό. Ἐπείσθησαν δὲ ὅτι παρακολουθοῦμεν τοὺς Εὐρωπαίους, διότι, λέγει, διδασκόμεθα τὴν γλῶσσαν των, διότι παρακολουθοῦμεν τὸν συρμόν, διότι προσπαθοῦμεν νὰ ὁμιλῶμεν καὶ φερώμεθα εὐπρεπῶς, διότι ἐπεδόθημεν εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν ἐξωτερικὸν βίον, ἐνῷ αἱ πρόγονοί μας ἔζων κεκλεισμέναι νήθουσαι, πλέκουσαι καὶ ὑραίνουσαι τὰ πρὸς ἐνδυμασίαν αὐτῶν ἀναγκαῖα φορέματα.

Ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι οὐδέποτε ἐθεώρησαν ὡς ἀπαραίτητον σημεῖον πολιτισμοῦ τὴν γνῶσιν ξένων γλωσσῶν. Ἐὰν ἐκμανθάνωσιν αὐτοὶ ξένας γλώσσας τοῦτο γίνεται ὁσάκις ἡ φύσις τῆς ἐργασίας των τοῖς ἐπιβάλλει τοῦτο. Αἱ γυναῖκες τῶν Εὐρωπαίων παρακολουθοῦσι τὸν συρμόν. Φυσικώτατα, ἀφοῦ ὁ συρμὸς γεννᾶται εἰς τὸν τόπον των. Ἀλλ' ἄρα ὁ συρμὸς παρακολουθεῖται ἐκεῖ μετὰ τοῦ αὐτοῦ φανατισμοῦ, μεθ' οὗ καὶ παρ' ἡμῖν. Παρακολουθεῖται ὑπὸ ὅλων τῶν τάξεων ἀδιακρίτως, ὡς παρ' ἡμῖν συμβαίνει ! Ἡ πτωχὴ κόρη ἢ ἡ πτωχὴ σύζυγος ἀπαιτεῖ ἄρα παρὰ τοῦ συζύγου ἢ πατρὸς ἔνδυμα συρμοῦ ; Ὄχι ! Ὁ συρμὸς ἐν Γαλλίᾳ ἀκολουθεῖται πιστῶς ὑπὸ γυναικῶν δύο καὶ μόνων τάξεων. Ὑπὸ τῶν εὐγενῶν ἀριστοκρατικῶν οἴκων, ὧν τὰ εἰσοδήματα ἀριθμοῦνται ἀνὰ ἑκατομμύρια, καὶ ὑπὸ τῶν γριζετῶν.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κράτους, τοῦ ἐμπόρου, τοῦ βιομηχάνου, ἐν γένει δὲ ἡ τάξις τῶν ἀστῶν ἔχει ἴδιον πρόγραμμα βίου, ἰδίαν ἀγωγήν, ἰδίας ἀρχάς. Ἐὰν ἡ ἀριστοκράτις ἑκατομμυριοῦχος φροντίζει νὰ δαπανᾷ τὰ εἰσοδήματα τῆς κολοσιαίας περιουσίας τοῦ πατρὸς ἢ συζύγου της πρὸς καλλωπισμόν της καὶ πλουτισμὸν τῶν ἐμπόρων, καλλιτεχνῶν καὶ βιομηχάνων, ἡ σύζυγος τῶν τελευταίων τούτων ἔχει ὡς ἀρχὴν καὶ πρόγραμμα τοῦ βίου της τὴν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων τοῦ συζύγου της, τὸν πλουτισμὸν τῆς οἰκογενείας, τὴν εὐτυχῆ ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων της.

Ἡ γυνὴ τῆς τάξεως ταύτης εἶναι ὁ σωτήρ, ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς οἰκογενείας. Ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς διὰ τὸν συρμὸν καὶ τὰ ἐθιζόμενα. Περὶ ἑνὸς μόνον μεριμνᾷ. Πῶς νὰ ἐργασθῇ σκοπιμώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον.

Ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐμπόρου καὶ βιομηχάνου εἶναι συνέταιρος τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ καταστήματι. Ἐκεῖνος περιοδεύει, ζητεῖ ἐκτὸς τοῦ καταστήματος τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐμπορεύματός του. Ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη διευθύνουσι τὰς ἐργασίας, πωλοῦσι, συναλλάσσονται, τηροῦσι τὰ βιβλία. Ἀναπληροῦσι τοὺς γραμματεῖς, λογιστὰς καὶ πωλητὰς κολοσιαίων ἐμπορικῶν οἴκων, ἐργαζόμεναι ἀποτελεσματικώτερον καὶ σκοπιμώτερον τῶν μισθωτῶν ξένων.

Κερδίζουσιν ἴσως πέντε ἢ δέκα χιλ. φρ. καὶ σᾶς λέγουσιν: *Ἡ ἐργασία δὲν προοδεύει.* Δὲν φροντίζουσι νὰ μάθωσι ποία εἶναι ἡ κατάλληλος ὥρα διὰ τὸν εἰς τὸ δάσος περίπατον, ἀλλ' οὔτε ἐξέρχονται, ἵνα ἐπιδείξωσι τὰς καινουργεῖς ἐσθῆτας των. Τὸ δάσος εἶναι διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν. Τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸ ἀποφεύγωσιν. Ἐργάζονται ὅλην τὴν ἑβδομάδα. Τὴν Κυριακὴν ἐφοδιάζουσι καλῶς τὰ κάνιστρά των, ἐνδύονται ἁπλούστατα καὶ ἀτημελέστατα καὶ μεταβαίνουσι νὰ διέλθωσι τὴν ἡμέραν των εἰς τὴν ἐξοχήν, ἀναπνέουσαι καθαρὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα καὶ κερδίζουσαι νέας δυνάμεις πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου των.

Ἐὰν ὁ σύζυγος εἶναι ἀξιωματικὸς ἢ ὑπάλληλος μὲ μισθὸν διακοσίων, ἢ τριακοσίων φρ. ἡ γυνὴ εἶναι ἔμπορος, τεχνῖτις ἢ ὑπάλληλος ἐπίσης. Πρέπει νὰ ἀναθρέψωμεν καὶ ἐκπαιδεύσωμεν τὰ μικρά μας, σᾶς λέγει. Πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ μικρὰς οἰκονομίας διὰ τὸ μέλλον. Τί θὰ πρωτοκάμωμεν τὰ 200 ἢ 300 φρ. τοῦ ἀνδρός. Ἱδρύει μικρὸν ἐμπορικὸν κατάστημα ἀσπρορρούχων ἢ ψιλικῶν ἢ στηθοδέσμων ἢ πίλων ἢ ἐπίπλων ἢ παιγνίων ἢ βιβλίων ἢ ἀνθέων ἢ ὅ,τι ἄλλο. Ἐργάζεται μετ' ἀνηκούστου ζήλου καὶ δραστηριότητος. Καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν τὰ εἰσοδήματα ἐκείνης εἶναι διπλάσια τῶν τοῦ συζύγου. Τὰ τέκνα της εἶναι πάντοτε καθαρώτατα καὶ εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένα, ἐκπαιδεύονται εἰς τὸ καλλίτερον σχολεῖον, ἐξοικειοῦνται δ' εἰς τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας.

Δὲν γίνονται ἀληθῶς, ὅλοι, οἱ υἱοί της δικηγόροι ἢ ἰατροί. Δὲν καταδιώκουσιν ὡς δανεισταὶ τὸ δημόσιον, ἐπαιτοῦντες θέσεις, δι' ὧν μόλις θὰ κατώρθουν νὰ κερδίζωσι τὴν ζωήν των. Ἀλλὰ γίνονται ἔμποροι ἢ τεχνῖται, προάγοντες καὶ τελειοποιοῦντες τὸ ἔργον τῆς μητρός, πολυπλασιάζοντες τὴν περιουσίαν, ἣν ἐκείνη ἐκέρδισε καὶ ὄχι σπαταλῶντες αὐτήν.

Αἱ θυγατέρες της εὐθὺς ὡς ἀποφοιτήσωσι τοῦ προκαταρκτικοῦ σχολείου, κατατάσσονται δι' ἓν ἢ δύο ἔτη εἰς πρακτικὴν ἢ ἐπαγγελματικήν τινα σχολήν. Μανθάνουσι νὰ ἐργάζωνται καὶ συστηματικῶς ἐξοικοιοῦνται εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου, συγχρόνως δὲ διδάσκονται καὶ γυναικείαν τινὰ τέχνην. Αἱ ἐργασίαι τῆς μητρὸς ἐπεκτείνονται. Οἱ ξένοι ὑπάλληλοι παύονται καὶ ἐκ τῶν θυγατέρων ἡ μὲν λαμβάνει τὴν θέσιν λογιστοῦ, ἡ δὲ βοηθεῖ τὴν μητέρα εἰς τὸ ἔργον.

Τὴν ἑσπέραν δὲ ὅτε ἀποσύρονται εἰς τὸ ἰδιαίτερον τῆς οἰκίας των διαμέρισμα, μετὰ πόσης χαρᾶς, ἀπολαύσεως καὶ εὐθυμίας οἱ ἐργάται οὗτοι τοῦ καθήκοντος ἀπολαμβάνουσι τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσίν των. Ὁ οἰκίσκος των λάμπει. Ἡ τράπεζά των μαρτυροῦσα τὴν ἀνθηρὰν οἰκονομικήν των κατάστασιν, ἱκανοποιεῖ πάσας τὰς στομαχικὰς των ἀξιώσεις. Τροφὴ ὑγιής, ἄφθονος, καλῶς παρεσκευασμένη συντελεῖ εἰς ὑγιᾶ διατήρησιν τοῦ σώματος.

Δὲν βλέπετε ἐκεῖ νεάνιδας δεκαοκταετεῖς ὠχράς, ἰσχνάς, ἀναιμικάς, μὲ πρόσωπα πλαδαρά, μὲ παρειὰς διηυλακωμένας! Διότι ἐκεῖναι δὲν μένουσι νήστεις, δὲν τρέφονται μὲ ἄρτον καὶ μὲ λάχανα καὶ δὲν πίνουσι μόνον ὕδωρ, ἵνα οἰκονομήσωσιν ἐκ τῆς τροφῆς, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἀναμετρηθῶσι τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν περίπατον παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν εὐγενῶν καὶ ἑκατομμυριούχων. Τὸ Φάληρόν των ἐκεῖ εἶναι τὸ Δάσος. Ἀλλ' εἰς τὸ Δάσος μεταβαίνει μόνον ἡ ἀριστοκρατία. Αἱ ἄλλαι τάξεις διασκορπίζονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοῦτο, ὄχι καθ' ἑκάστην.

Ὑπάγετε ἐδῶ εἰς τὸ Φάληρον. Πολλαὶ τῶν καθημερινῶν φοιτητριῶν αὐτοῦ εἶναι ἐξηντλημέναι ἐκ τῆς κακοφαγίας ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς νηστείας. Ἀλλὰ ἡρωϊκώτατα περιφέρονται ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 11ης, ἐπιδεικνύουσαι ἐνδυμασίας τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Καὶ ἐρωτᾶτε: ποῦ εὑρίσκουν ὅλαι αὐταὶ τὰ χρήματα νὰ ἐνδύωνται τόσῳ καλῶς καὶ νὰ φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὸ Φάληρον! Δὲν ἐργάζονται. Διότι ἐκτὸς ὀλίγων λογικῶν ἐξαιρέσεων ἡ ἐργασία παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ὄνειδος διὰ τὴν γυναῖκα. Δὲν εἶναι πλούσιαι. Διότι ὁ πατὴρ ἔχει εἰσόδημα 200 ἢ 300 δρ. κατὰ μῆνα. Πῶς τὰ κατορθόνουν λοιπόν, ἐπαναλαμβάνετε κατὰ διάνοιαν. Παρατηρήσατέ τας καλλίτερον. Ἴδετε τὸ λευκὸν χρῶμα καὶ τοὺς μαύρους κύκλους τῶν ὀφθαλμῶν των. Εἴδετε τὴν σφηκοειδῆ ὀσφύν των καὶ τὸ μαραμένον χρῶμα των καὶ τὸ αἴνιγμα ἐλύθη. Δὲν ἐδείπνησαν διὰ νὰ φανοῦν τακτικαὶ εἰς τὸν περίπατον τοῦ Φαλήρου.

Ὕστερον ἐρωτῶμεν, διατί ἀποθνήσκουσι τόσαι νέαι φθισικαί! Διατί οἱ γάμοι εἶναι τόσον δύσκολοι! Διατί αἱ νέαι μητέρες δὲν ἀντέχουσι νὰ θηλάζωσι τὰ τέκνα των! Διατί τὰ τέκνα δὲν σέβονται καὶ ἀγαπῶσι τοὺς γονεῖς! Διατί ἡ οἰκογένεια δυσπραγεῖ. Καὶ ὡς συμπέρασμα οἱ ἠθικολόγοι μας λέγουσιν, *διότι μιμούμεθα τοὺς Εὐρωπαίους*! Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι συκοφαντία, εἶναι ὕβρις ἀσυγχώρητος.

Ἡ κόρη τῶν Εὐρωπαίων κατ' οὐδὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς Ἀτθίδας μας, ὡς βλέπετε. Ἐκείνη ἐργάζεται. Ἡ ἰδική μας ρεμβάζει. Ἐκείνη τρέφεται καλῶς καὶ διασκεδάζει εἰς τὸν κύκλον της. Ἡ ἰδική μας μελαγχολεῖ, εἶναι ἰσχνή, ὠχρὰ καὶ καχεκτική, διότι στερεῖται, πεινᾷ, πιέζει τὸν στόμαχόν της, ὅπως ἀπατήσῃ τὸν κόσμον, ὅπως φανῇ ἀριστοκράτις. Ἐκείνη εἶναι βεβαία ὅτι θὰ εὑρεθῇ τίμιός τις καὶ ἐργατικὸς νέος ὡς αὐτή, ὅστις θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὅτι θὰ ζήσωσιν ἐργαζόμενοι καὶ εὐτυχεῖς ὡς ἔπραξεν ὁ πατήρ της καὶ ἡ μήτηρ της. Ἡ ἰδική μας εἶναι θῦμα τῆς γεροντοκορορροβίας. Γνωρίζει ὅτι οἱ νέοι τοῦ συρμοῦ ἴσως χαριεντολογοῦσι μετ' αὐτῆς, ἐὰν εἶναι εὐειδής, δὲν τὴν νυμφεύονται ὅμως, διότι γνωρίζουσιν ὅτι δὲν ἔχει προῖκα καὶ ὅτι ὡς σύζυγος θὰ τοῖς στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά.

Ἐκεῖναι δὲν ἔχουσιν ἀξιώσεις παραλόγους. Ἀλλ' οὔτε κατατρίβουσι τὸν καιρόν των εἰς ρομαντισμοὺς καὶ μυθιστορήματα. Ἀναγινώσκουσι τὸ μυθιστόρημα ὅταν ἔχωσι καιρόν, ἀλλὰ διὰ τὴν μελέτην τῶν χαρακτήρων, διὰ νὰ φέρωσι κρίσεις περὶ τοῦ συγγραφέως. Τὸ φόρεμά των ἁπλούστατον, ἀλλὰ καλλαισθητικώτατον διασκευάζουσι μόναι των ἐν αὐτῷ τῷ καταστήματι τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρός των, καθ' ὃν χρόνον ἐκτελοῦσι χρέη ὑπαλλήλου ἢ γραμματέως.

Τέλος ἐκεῖ ἀριστοκράτιδες εἶναι αἱ δούκισαι, αἱ πριγκήπισσαι, αἱ κόμησσαι, αἱ βαρονίδες καὶ αἱ σύζυγοι τῶν ὑπουργῶν καί τινων ἑκατομμυριούχων τραπεζιτῶν. Ἐδῶ ἡ ἀριστοκρατία ἄρχεται ἀπὸ τοὺς πέντε ἢ δέκα πολυταλάντους μας καὶ τελειόνει εἰς τὸν ἔχοντα εἰσόδημα ἑκατὸν δραχμῶν. Ἐκεῖ αἱ νεάνιδες ἀνατρέφονται διὰ τὴν ἐργασίαν, διὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Ἐδῶ ἐξασκοῦνται εἰς τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἀργίαν. Ἐκεῖ μανθάνουσι τέχνας. Ἐδῶ δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ὅλων δὲν εἶναι κατεσκευασμένος εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀδελφοποιῆται μετὰ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος, καὶ θυσιάζουσι τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωήν των, τὴν ὡραιοτέραν τῆς νεότητός των περίοδον ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῶν παρθεναγωγείων μας, ἔνθα καὶ αὐτοὶ οἱ διευθύνοντες τὰ κατ' αὐτὰς ἀγνοοῦσι διὰ τί τὰς προορίζουσι.

Ἂς παύσωσι λοιπὸν γονεῖς, πολιτεία καὶ κοινωνία νὰ καταρῶνται τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν καὶ ἂς ἑνωθῶσι, ἂς ἐργασθῶσιν ὅλοι, ὅπως ἀληθῶς βαδίσωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνων, οὓς τόσον ἀδίκως καὶ σκαιῶς συκοφαντοῦμεν καὶ ὑβρίζομεν, ἀγνοοῦντες ἐντελῶς τὰ κατ' αὐτούς.

ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΛΕΥΚΗΣ ΕΔΟΥΑΡΣ

Οἰκοτρόφου ἰατροῦ τοῦ ἐν Παρισίοις νοσοκομείου «MATERNITE»

(ἀπαγγελθεὶς ἐν τῷ διεθνεῖ Συνεδρίῳ τῶν Γυναικῶν)

Ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περίοδον πολυαρίθμων νεανίδων ἐμπνέει εἰς τοὺς ὑγιεινολόγους θλιβερὰς σκέψεις.

Πρὸ τῶν κατισχνῶν αὐτῶνσωμάτων μὲ στήθη ἐσκαμμένα, μὲ ράχιν κυρτήν, μὲ ὤμους ἐξέχοντας, πρὸ τῶν μαραμένων καὶ διηνθισμένων αὐτῶν προσώπων, μὲ ὀφθαλμοὺς διηυλακωμένους καὶ μελανοκύκλους, ἐν οἷς ἐν τούτοις λάμπει τὸ πῦρ τῆς εὐφυΐας, πρὸ τῶν σοβαρῶν καὶ περισκεπτικῶν τούτων προσώπων τίθεται πάντοτε ἡ ἐρώτησις αὕτη: *Ἡ παιδεία ἡ παρέχουσα πρὸς ἡμᾶς τοιαῦτα φυσικὰ φαινόμενα συντελεῖ ἄρά γε εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους;*

Εἶναι χρήσιμος ἡ παιδεία διὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις, ἐν τέλει, καὶ ἐὰν εἶναι ἡ πρώτη τῶν τέκνων παιδαγωγός, δὲν παύει πρὸ τούτου νὰ εἶναι καὶ ἡ μήτηρ; Δὲν προσδοκᾶτε βεβαίως, κυρίαι μου, παρ' ἐμοῦ ἀπάντησιν ἀπορατικὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ λησμονῇ ὅτι ὀφείλει εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπάρξεις ὑγιεῖς, ῥωμαλέας, ἀπηλλαγμένας τῶν κληρονομικῶν ἐκείνων ἀσθενειῶν, ἃς ἑκουσίως σχεδὸν μεταδίδει αὐτοῖς: τὴν κληρονομικὴν ἀδυναμίαν, τὰ ἐξηρεθισμένα νεῦρα, τὸν λυμφατισμὸν καὶ τὰς συναφεῖς τούτῳ χοιράδας καὶ φυματιώσεις; Τὸ κακὸν εἶναι μέγα. Ἀλλὰ τίς εἶναι ὑπαίτιος; Ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ ἐκπαίδευσις καθ' ἑαυτὴν ἢ μᾶλλον ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἐγκλείστου βίου ὃν ἡ νεότης διάγει;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀπειλητικοῦ κινδύνου ἠκούσθη ἀπό τινων ἐτῶν καὶ πάντες οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, δῆμος, διδάσκαλοι, ἰδιωτικαὶ ἑταιρίαι καὶ Σύλλογοι καὶ ἐν γένει τὸ δημόσιον ἐπέστησαν μεγάλως τὴν προσοχήν των ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν ἐσυστήθησαν ἑταιρίαι γυμναστικῆς καὶ φυσικῆς τῶν παίδων ὑγιοῦς ἀναπτύξεως. Τὰ προκαταρκτικὰ ἐκπαιδευτήρια ἔχουσι τὰ σχολικά των τάγματα, τὰ λύκεια ἵδρυσαν ἤδη τὰ τῶν μαχίμων των σώματα. Πανταχοῦ ἐργάζονται εἰς ἀναζωογόνησιν τοῦ εἴδους διὰ τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς κινήσεως, ἥτις θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν πατρίδα νέαν φυλὴν ἀνδρῶν ῥωμαλέων, ἰσχυρῶν, δυναμένων νὰ ὑποστῶσι τὸ «**struggle for life** ἐν ᾧ πᾶς ἀσθενὴς νικᾶται ἐκ τῶν προτέρων.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι στρατιώτης ὀφείλουσιν ἄρα νὰ ἀμελήσωσι τὴν ἰδικήν της φυσικὴν ἀνατροφήν;

Μήπως δὲν ἐπιβάλλεται αὐτῇ τὸ μέγα τῆς μητρότητος καθῆκον, δι' ὃ ἀνάγκη νὰ διατηρῆται ῥωμαλέα καὶ ἰσχυρά; Τί ἔπραξαν μέχρι σήμερον ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τί ὀφείλουσι νὰ πράξωσι;

Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐκτεθησομένων, ἂς διαιρέσωμεν τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς εἰς τρία μέρη. 1ον Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου ἔτους. 2ον Τὴν ἐφηβικὴν ἀπὸ τοῦ 12ου μέχρι τοῦ 16ου καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους ἀρχομένην νεανικὴν ἡλικίαν.

Παιδικὴ ἡλικία.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην αἱ τερπναί, ἀλλὰ σύντομοι, δι' ἀμφότερα τὰ φῦλα, τῶν μαθημάτων παραδόσεις δέον νὰ διακόπτωνται ὑπὸ συνεχῶν διαλλειμμάτων, καθ' ἃ οἱ παῖδες μεταβαίνουσιν εἰς αὐλὴν ἢ κῆπον εὐρύχωρον καὶ καλῶς ἀεριζόμενον. Ἐπὶ πλέον δύο ὧραι καθ' ἑκάστην δέον νὰ ἀφιερῶνται εἰς περίπατον ἐν πλήρει ἐξοχῇ, ἐν πλήρει ἀέρι. Ὄχι εἰς τοὺς γελοίους ἐκείνους σχολικοὺς κεκανονισμένους περιπάτους, οἵτινες μεταβάλλονται εἰς κοπιαστικὴν καὶ μονότονον ἐνόχλησιν, τόσῳ διὰ τὰς μαθητρίας, ὅσῳ καὶ διὰ τὰς συνοδευούσας αὐτάς. Ἐὰν ἡ κατὰ στίχους πορεία ἐπιβάλλεται εἰς τὰ σχολεῖα χάριν τῆς τάξεως, ἀνάγκη νὰ ὁδηγῶνται τάχιστα οἱ παῖδες εἰς ἐξοχικὸν τῆς πόλεως μέρος, ἔνθα θὰ δύνωνται νὰ πηδῶσι, νὰ τρέχωσι, νὰ χορεύωσι, νὰ σκαλόνωσιν εἰς τὰ δένδρα, νὰ παλαίωσι, νὰ κυλίωνται, τέλος νὰ γυμνάζωνται καὶ ἐνδυναμόνωσι τὸ σῶμα των. Αὕτη εἶναι εὐχή, ἣν ἐκφράζω, ἐὰν δὲ τύχῃ ὑποστηρικτῶν, παρακαλῶ νὰ μὴ λησμονήσωσιν ὅτι οἱ λόγοι μου εἶχον ὡς ἀφετηρίαν τὴν φυσικὴν τῆς κόρης ἀνάπτυξιν.

Εἰς τὰ παίγνια καὶ τὰς φυσικὰς ἀσκήσεις τῶν κορασίων ὑπάρχει κώλυμά τι, ὅπερ ὅσῳ ἐλάχιστον κἂν φαίνηται, παίζει ἐν τούτοις σπουδαιότατον μέρος εἰς τὴν ὑγιεινὴν αὐτῶν. Εἶναι τὸ *ἔνδυμα* αὐτῶν.

Αἱ πολυσύνθετοι ἀμφιέσεις ἐξ ὑφασμάτων ἐλαφρῶν καὶ πολυχρώμων, αἱ ἀκριβῶς περὶ τὸν κορμὸν καὶ τὸν θώρακα προσαρμοζόμεναι, ἡ καλλιτεχνικὴ διευθέτησις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς συμβιβάζονται κακῶς πρὸς τὰς ταραχώδεις πως κινήσεις τῶν παιδιῶν καὶ σωματικῶν ἀσκήσεων. Τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων ἔχουσιν ἤδη ὁμοιόμορφον στολήν. Ὁ μικρὸς νεανίσκος ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Λύκειον μὲ ὑποδήματα βερνικωμένα, μὲ ὑποκάμισον στίλβον καὶ κατάζηρον ὑπὸ κόλλας, μὲ ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ γνωστοῦ τινος Παρισινοῦ ράπτου, μὲ μαστίγιον ἢ ῥαβδίον ἀνὰ χεῖρας, γίνεται δεκτὸς ὡς γνωστόν, ὑπὸ συριγμῶν καὶ γιουχαϊσμῶν.

Τοὐναντίον ὅλως συμβαίνει διὰ τὴν μικρὰν πλαγγόνα, ἥτις δὲν τολμᾷ νὰ κινηθῇ κατὰ τὰ διαλείμματα, ὑπὸ φόβου μὴ λερώσῃ τὸ κομψὸν φόρεμά της, καὶ καταστρέψῃ τὴν ἰσορρο-

πίαν τῶν οὔλων βοστρύχων της. Τὴν μικρὰν αὐτὴν ὑποδέχεται πάντοτε κολακευτικώτατος ψιθυρισμός· αἱ λοιπαὶ κόραι τὴν περικυκλοῦσι μὲ θαυμαστικὸν καὶ ζηλότυπον ὕφος. Δὲν λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης τὸ αἴσθημα τοῦ καλλαισθήτου ἱματισμοῦ. Τὸ καλόν, ὅπου δήποτε κἂν ᾖ, δέον νὰ καλλιεργῆται καὶ ἐνθαρρύνηται. Ἀλλ' ἐν τῇ σχολῇ ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους αἰσθητικὴ δέον νὰ παραμελῆται. Ἔνδυμα ἁπλοῦν, στερεόν, πλατύ, ἐλεύθερον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς μαθητρίας. Ἡ κόμη ἁπλούστατα ἐκτενισμένη καὶ πλεγμένη εἰς πλοκάμους, ἐρριμμένους ἐπὶ τῶν ὤμων εἶναι τὸ καταλληλότερον καὶ φυσικώτερον διὰ τὴν νεάνιδα κτένισμα. Ἡ ὁμοιόμορφος στολή, δι' ἧς ἐκλείπουσιν αἱ διακρίσεις τάξεων καὶ περιουσιῶν εἶναι καταλληλοτάτη διὰ τὰ σχολεῖα τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Λευκὴ Ἐδουὰρς ἰατρός.

(ἔπεται συνέχεια)

Η Κα ΡΟΛΑΝ

Α'.

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως εἶναι ἐν ταυτῷ ἡμέρα μνημοσύνων τῶν ὑπὲρ τῆς μεγάλης ταύτης ἰδέας πεσόντων. Καίτοι δ' ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα πολιτικῆς μεταρρυθμίσεως ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, οὐχ ἧττον πολλαὶ ὑπάρχουσιν αἱ σκοτειναὶ σελίδες τῆς χρυσῆς ἐκείνης τῆς ἐλευθερίας βίβλου.

Οὐδὲν καλὸν ἄνευ κακοῦ. Καὶ ἀληθῶς πολλὰ κακὰ ἐκυοφόρησαν τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ καὶ πλείονα διεπράχθησαν ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἀνεξαρτησίας!

Ἡ κ. Ρολὰν ἔνθερμος δημοκράτις καὶ ἐνθουσιώδης πατριῶτις εἶπεν, ὁδηγουμένη εἰς τὴν λαιμητόμον, τὴν πολυσήμαντον ταύτην φράσιν: ὦ ἐλευθερία! πόσα ἐγκλήματα διαπράττονται ἐπ' ὀνόματί σου!

Καὶ ὄντως πολὺ ἐχύθη τὸ ἁγνὸν καὶ ἀθῶον αἷμα ἐν ὀνόματι τῆς οὕτω σκαιῶς μηκτυριζομένης ἐλευθερίας. Τερατώδεις προσωπικότητες, διακριθεῖσαι διὰ τὰς ὠμότητας καὶ βιαιοπραγίας των, μετέσχον δυστυχῶς τοῦ πατριωτικοῦ τούτου κινήματος, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον δὲ ἐξόχων πατριωτῶν ἐστιγμάτισαν ἐν πολλοῖς, τὰς ἡμέρας ἃς σύσσωμος ἡ Γαλλία ἑορτάζει σήμερον.

Εὐτυχῶς ἐκ τῆς πυριφλεγοῦς ἐκείνης καμίνου, ἐν ᾗ ἀπὸ κοινοῦ ἀπεδίδοντο φλόγες ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγρίων παθῶν, παρά τινας ἀχρόους καὶ ἐξαμβλωματικὰς εἰκόνας ἐπεφάνησαν καὶ θαυμάσιαι καὶ αἰγλήεσσαι προτομαί, αἵτινες ὁσημέραι ὑπὸ ὄψεις θειοτέρας καὶ μαγικωτέρας παρίστανται.

Αἱ πλεῖσται τῶν θαμβουσῶν τούτων εἰκόνων δὲν φέρουσι ξίφος καὶ περικεφαλαίαν, ἀλλ' οὔτε ἔχουσι τὰς χεῖρας βεβαμμένας δι' αἵματος. Εἶναι γυναῖκες ὑπέροχοι, ἐργασθεῖσαι ὡς γυναῖκες ἡρωΐδες ἐργάζονται καὶ ἀποθανοῦσαι ὡς οἱ μάρτυρες ἀποθνήσκουσι. Τὰ ἐλατήρια, τὰ ὠθήσαντα τὰς ὑπερόχους ταύτας ὑπάρξεις εἰς ὕψωσιν τῆς σημαίας τῆς ἐλευθερίας, δὲν συνεταυτίζοντο βεβαίως μὲ τὰ τῶν ἐγωϊστῶν καὶ ἀπανθρώπων, οἵτινες ἐν τῷ αἱματηρῷ τοῦ βίου αὐτῶν σταδίῳ προέβησαν καὶ μέχρι τῆς διὰ θανατικῆς ποινῆς ἐξαφανίσεως τῶν τέως φίλων των καὶ κυριωτέρων μοχλῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Θαυμάσωμεν τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν ἡρωΐδων ἐκείνων γυναικῶν, ἐξετάσωμεν τὰς σκέψεις καὶ τὰ μυχιαίτατα τῶν αἰσθημάτων των, ὡς τοὺς μεγάλους τοῦ Πλουτάρχου χαρακτῆρας, οὓς μελετᾷ τις καὶ θαυμάζει ὡς προσωπικότητας, ἀνεξαρτήτως τῶν ἔργων καὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν καὶ τῆς τύχης τῶν πόλεων, ἃς ἐτίμησαν καὶ ἀπεθανάτισαν.

Ἡ κ. Ρολὰν κατατάσσεται μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ ὡραιοτέρων χαρακτήρων τούτων. Εἶναι ὁ πυρρήν, περὶ ὃν κύκλος ἐκλεκτῆς μερίδος, φωτιζόμενος καὶ θερμαινόμενος ἀντενάκλα τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν του καὶ μέχρι τῶν σκοτεινῶν καὶ ἀνηλίων γωνιῶν τῆς ἀμειλίκτου τῶν ἀδιαλλάκτων μερίδος. Εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς μεγαλοφυΐας ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ, τῇ ἁγνότητι καὶ τῇ χάριτι. Εἶναι ἡ μαγική, θεία, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὰ μοῦσα ἐν ὅλῃ τῇ ἁγιότητι τῆς μάρτυρος. Τὴν εἰκόνα καὶ τὸν βίον τῆς κ. Ρολὰν οὐδεὶς ἀπεπειράθη νὰ γράψῃ, διότι ὁ ἀναγινώσκων τὰ «*Ἀπομνημονεύματά της*» πείθεται ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ προσθέσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ πρὸς περιγραφὴν τοῦ ἀδαμαντίνου χαρακτῆρος τῆς μεγαλοφυοῦς ταύτης γυναικός.

Ἡ κ. Ρολὰν παρίσταται ὡς εἷς τῶν ἐξαιρετικῶν ἐνθουσιωδῶν γυναικείων τύπων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκείνην γενεάν, ἥτις ἐπεδίωκε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ 89 καὶ ἣν τὸ 89 οὔτε ἐκούρασε, ἀλλ' οὔτε ἱκανοποίησε. Μόνη τοποθετεῖ ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς λέγουσα: *Ἡ τύχη, ἥτις ἔκαμε νὰ γεννηθῶμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγεννωμένης ἐλευθερίας, ἔρριψεν ἡμᾶς ὡς τέκνα τοῦ στρατοῦ, γεννηθέντα ἵνα ἀπωλεσθῶσιν, ἀφοῦ ὅμως πολεμήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ταύτης καὶ θριαμβεύσωσιν. Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ ἐπιτελέσωμεν τὴν ὡραίαν ταύτην ἀποστολήν μας, προετοιμάζουσαι οὕτω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.*

Καὶ ἐνόσῳ ἡ θαυμασία αὕτη γυνὴ ἠκολούθησε τὰς ὑψηλὰς ταύτας φιλοσοφικὰς ἀρχάς της, ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἀκαταμαχητοτέρων ἐργατῶν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ. Δυστυχῶς ὁ ὁρμητικὸς χαρακτήρ της, ἡ ὑψιπετὴς διάνοιά της περιπλανᾷ μετ' ὀλίγον αὐτὴν εἰς ὁρίζοντας ὑψηλούς, ἀλλὰ καὶ σκοτεινούς· ἐκεῖ ὅπου συμπυκνοῦνται τὰ νέφη, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρεῖα, ὅπου συνωθοῦνται αἱ καταιγίδες καὶ χαλκεύονται οἱ κεραυνοί. Ὁ Βαγκὰλ ὁ οἰκογενειακός της φίλος ἐξερεθίζει τὸ φύσει ζωηρὸν καὶ ταραχῶδες πνεῦμά της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ κ. Ρολὰν ἀκολουθεῖ ἀπαρεγκλίτως δύο ἀρχάς, αἵτινες συνοψίζουσι τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ προγράμματός της. *Ἡ ἀπὸ κινδύνων ἀσφάλεια λέγει εἶναι ὁ τάφος τῆς ἐλευθερίας· καὶ ἡ ἐπιείκεια ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐξουσίας ἄγει αὐτοὺς εἰς τὸν δεσποτισμόν.* Θὰ ἴδωμεν ποῦ ὡδήγησαν τὴν ἔξοχον ταύτην γυναῖκα αἱ ἀρχαὶ αὗται, ἃς ἀμετακλήτως ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὑστάτης τοῦ βίου της στιγμῆς.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

[Συνέχεια]

Τὸ πρότυπον τοῦτο πλοῖον εἶναι ἔργον τῆς φύσεως, πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ σχολῆς ἀναμφιβόλως, θέλοντος νὰ δώσῃ διασκέδασιν εἰς τὰ τέκνα τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ τί βλέπομεν ἔτι; ναύτης θεᾶται ἐπὶ τῆς γεφύρας, τείνων ἱστίον ὅπερ ὁ ἄνεμος κοιλαίνει, ἐν ᾧ δύο κῶπαι πλήττουσιν ὑπερηφάνως, ὡς ἐὰν ἐπορεύθη πρὸς ἀνακάλυψιν νέου κόσμου.

Ἀλλὰ πρὶν τοῦτο χαθῇ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ῥίψωμεν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πληρώματος. Ὁ ναύτης ὃν πρὸ ὀλίγου εἴδομεν εἶναι ἰχθύς, τὸ δὲ ἱστίον, ὅπερ ἥπλωσε καὶ ὅπερ ἐξογκώνει ὁ ἄνεμος, εἶναι μεμβράνη τούτου καὶ αἱ κῶπαι, αἵτινες ἐν ῥυθμῷ κτυπῶσι τὰ κύματα, εἶναι τὰ πτερύγιά του. Ὁ ναύτης καὶ ἡ λέμβος ἀπαρτίζουσιν ἓν ὅλον. Τοιοῦτος ὁ Ναυτίλος τὸ μᾶλλον ἐκ τῶν ἐκπληττόντων πλασμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὅτε ἡ καταιγὶς μαίνεται, οὗτος περιμαζεύει τὸ ἱστίον του καὶ κατέρχεται εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου. Εὐθὺς δ' ὡς ἡ τρικυμία κωπάσῃ, τὸ μαγικὸν πλοῖον φαίνεται ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ δὲ ναυτίλος, ὅστις εἶναι συγχρόνως κύριος καὶ ναύτης, πλοίαρχος καὶ πλήρωμα, ἀναπετάννυσιν ἐκ νέου τὸ ἱστίον του καὶ αἱ ζῶσαι κῶπαι πλήττουσι τὰ κύματα.

Ἡ παραδοξοτέρα καὶ περιεργοτέρα τῶν καραβίδων εἶναι χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀντίρρησις περὶ τούτου, ἡ καραβὶς—δρομὰς **crabe—coureur**), οὖσα ὑπερμεγέθης, ἰόχρους, ὡς ἐσθὴς ἐπισκόπου καὶ φέρουσα ἀλλοκότους μύστακας, ἠνωρθωμένους κατὰ τὸν Ἐρρῖκον Γ'. Ἔχει τέσσαρας ὀφθαλμοὺς καὶ δώδεκα πόδα ς, ὧν οἱ ἓξ φέρουσιν ἀκάνθας καὶ ὀδόντας, τελοῦντας χρέη σιαγόνων, εἰσὶν οὗτοι ἡ περόνη καὶ οἱ ὀδόντες της· οἱ δὲ ἕτεροι ἓξ πόδες ταύτης ὁμοιάζουσι πρὸς φύλλα δένδρου καὶ λειτουργοῦσιν, ὡς βράγχια· δι' αὐτῶν δὲ ἡ καραβὶς ἀναπνέει. Αὕτη καλεῖται καὶ προσκυνητής.

Ζῇ κατὰ χιλιάδας ἐντὸς τῶν ὀρέων, οὖσα δὲ τέκνον τῆς θαλάσσης, ἀποδημεῖ ἕκαστον ἔαρ πρὸς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ τελεῖται ἡ ἀναρίθμητος καὶ περίεργος αὕτη πομπή· ἐκ τῶν ῥωγμῶν τῶν βράχων ἐξέρχονται κατὰ χιλιάδας αἱ καραβίδες, φαίνονται ἐσπαρμένοι ἐξ ἴσων οἱ ὑπ' αὐτῶν καταλαμβανόμενοι λόφοι καὶ πεδιάδες, προξενοῦσι δὲ ἦχον ξηρὸν καὶ μυστηριώδη, ὡς ἐὰν ἐβάδιζον θώρακες. Κινοῦνται ὡς ἀποτελοῦσαι ἓν ὅλον, ἀπέρχονται δὲ μὲ ταχὺ βῆμα. Ποῦ πηγαίνουσιν: Εἰς τὸν Ὠκεανὸν ὅπου ἐγεννήθησαν. Νὰ κάμωσι δὲ τί; Ὅπως τελέσωσιν οἰκογενειακὸν καθῆκον.

Ἡ μητρικὴ στοργὴ ὁδηγεῖ τὸν κόσμον τοῦτον, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἀπολεσθῇ. Μίαν ἡμέραν ἡ στρατιὰ σταματᾷ, ὁ δὲ Ὠκεανὸς φαίνεται.

Εἶναι οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς ἀποδημίας των καὶ τὸ τέρμα ταύτης, πάραυτα δὲ αἱ ὑπὸ ἰλύος καὶ κόνεως κεκαλυμμέναι αὗται καραβίδες, ὁρμῶσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα πλημμυρεῖ ὁ ἥλιος, οἱ δὲ θήλειαι παραδίδονται εἰς παρατεταμένας καταδυθίσεις. Μετὰ δεκάδα λουτρῶν, τὰ ὠὰ ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῶν μητέρων αὐτῶν, αἵτινες ἐμπιστεύονται ταῦτα εἰς τὸν Ὠκεανόν, λαμβάνοντα τὴν φροντίδα ὅπως τὰ ἐπωάσῃ ἐπὶ τῶν φιλοξένων αὐτοῦ ἀκτῶν.

Τὸ γένος τῶν καραβίδων δὲν θέλει ἀπολεσθῇ.

Δὲν ἔχουσιν ἑτέραν ταύτης ἀποστολήν, ἀλλ' ἀπέρχονται. Ἡ μεγάλη πομπὴ λαμβάνει τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἄγουσαν, ἑκάστη δὲ τούτων ἀπέρχεται ἐντὸς τῆς τρύπας της μὲ τοὺς πόδας πεπονημένους, ἀλλ' ἔχουσα τὴν καρδίαν πλήρη εὐχαριστήσεως.

Μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὠῶν, πληθὺς μικρῶν καραβίδων φαίνεται ἐπὶ τῆς παραλίας, δι' ἣν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ζητεῖ ἄγνωστον οἰκίαν ἢ ἀποῦσαν οἰκογένειαν. Αἴφνης κινοῦνται αὗται, ὡς ἐὰν ἦσαν μία καραβίς, ἀφανίζονται δὲ πρὸς τὸ ὄρος ἄνευ ὁδηγοῦ καὶ ἀνυπεράσπιστοι ἀπέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν στέγης, ἥτις τοὺς ἀναμένει καὶ συγγενῶν, οὓς οὐδέποτε εἶδον·

Ἡ ἐμφάνισίς των φέρει πάνδημον χαράν: «Τὰ τέκνα ἔφθασαν!» ἀνακράζουσιν. Ἅπασαι τότε αἱ καραβίδες ἐξέρχονται τῆς φωλεᾶς των, περιβάλλουσι ταῦτα πανταχόθεν καὶ συγκρούονται πρὸς ἄλληλα, προσάγουσαι τὸν εὔθυμον ἦχον κροτάλων.

Βραδύτερον δὲ, ὅταν καὶ τούτων ἔλθῃ ἡ σειρά, θέλουσιν ἀποδημήσει πρὸς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν πατρίδα καὶ τὸ λίκνον αὐτῶν, ὡς οἱ πρόγονοί των ἔπραξαν τοῦτο καὶ ὡς οἱ μεταγενέστεροι θέλουσι τὸ κάμει.

Μικρὸς μοὶ ὑπολείπεται χῶρος, καίτοι ἐπεθύμουν νὰ θυσιάσω ὁλόκληρον κεφάλαιον εἰς τὰ ζωόφυτα ταῦτα, ἅπερ εἰμὶ ὑποχρεωμένη νὰ περιλάβω εἰς τὴν κλάσιν τῶν παραδόξων ἰχθύων.

Μεταξὺ τῶν ζωοφύτων, ἐκλέγω ὅπως παρουσιάσω ὑμῖν τὸ περιεργότερον καὶ κοινότερον ἴσως, τὴν ἀνεμώνην τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὅπου τὸ κῦμα τὴν ἔρριψε, παρίσταται αὕτη ὡς ὄγκος σαρκώδης, ὡς βαλάντιον, ὡς σάκκος τις, ἐν ᾧ ἐν τῷ κύματι ἡ ἀνεμώνη εἶναι λαμπρὸν ἄνθος. Πράγματι δὲ εἶναι αὕτη θαυμάσιον ὂν καὶ ὁ μᾶλλον ἐκπλήττων τῶν πολυπόδων. Ἐκ τῶν ζώων τούτων, ἅπερ ἐν τῇ ἀβύσσῳ ἀνοίγουσι, τινὰ μὲν εἶναι λευκά, ἕτερα ῥόδινα, ἄλλα ἐρυθρᾶ, κυανᾶ καὶ ἰόχροα. Εἶναι ταῦτα ὁ ἔχων ζωὴν κῆπος τῶν κυμάτων, ὁ γοητεύων ἀνθῶν τῶν Ὠκεανῶν.

Ἅπαντα ταῦτα τὰ ζῶα—ἄνθη ἐκριζοῦνται κατὰ θέλησιν, γλυστρῶσι, κυματίζουσι καὶ λικνίζονται ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀπερχόμενα ὅπως ῥιζοβολήσωσι καὶ ἀνοιγῶσιν ὑπὸ ἄλλα κύματα. Ἡ ἀνεμώνη αὕτη εἶναι ῥόδον ὅπερ κινεῖται, ἐκείνη γαρύφαλον γλυστρῶν ἐν τῷ κύματι, ἡ ἑτέρα χρυσάνθεμον ἐκφυτευόμενον καὶ ἡ ἄλλη λευκάνθεμον βαδίζον.

Ἡ ἀνεμώνη εἶναι τὸ «μὴ μοῦ ἅπτου» τῶν θαλασσῶν, διότι ὅταν ἐγγίσωσι ταύτην κλείεται, τὸ δὲ ἄνθος ἀφανίζεται· δὲν παρίσταται πλέον ἢ ὡς πολύπους, δηλ. σάκκος περιέχων ἕτερον σκάκκον, τὸν στόμαχον! Θὰ ἐξελάμβανέ τις ταύτην ὡς ἀγγεῖον ἔχον διπλᾶ διαφράγματα. Ἡ μὲν βάσις ταύτης εἶναι σικύα (**ventouse**), προσκολλυμένη ἐπὶ τῶν βράχων, ἐν ᾧ τὸ ὕψος αὐτῆς στέφεται ὑπὸ πλοκάμων, οἵτινες μηκύνονται, ἀποσύρονται καὶ ἁπλοῦνται, ὡς βραχίονες. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλοκάμων τούτων, οἵτινες φέροντες τὰ ζωηρότερα χρώματα, σχηματίζουσι τὸ ἄνθος τῆς ἀνεμώνης, ἀνοίγεται ἐλαστικὸν καὶ λαίμαργον στόμα, ὅπερ χαῖνον μηκύνεται πρὸς τὴν λείαν, ἣν οἱ βραχίονες συνέλαβον.

Ἐκ τοῦ στόματος τούτου, ἀβύσσου περιβεβλημένης μὲ ἄνθη, τὸ θῦμα πίπτει ἐν τῷ στομάχῳ, ὅστις στόμαχος ἔχει καὶ οὗτος τὴν μοναδικὴν ἰδιότητα, ὅπως ἐκτείνηται πρὸς τὸ θῦμα, ὅπερ τὸ στόμα κατέπιεν. Οὐδὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν

ἀδηφαγίαν τῆς ποιητικῆς ἀνεμώνης, ἥτις ἀκίνητος καὶ ἀνοικτὴ ἐπὶ βράχου, ἀναμένει τὸ θῦμα της μαλάκιον ἢ ὀστρακόδερμον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ δυσπιστήσῃ πρὸς ἄνθος· ἀλλ' αἴφνης τὸ ἄνθος κινεῖται καὶ ὁ πολύπους περιπλέκει τὴν λείαν αὐτοῦ διὰ τῶν ἐκθαμβούντων καὶ δηλητηριωδῶν βραχιόνων του. Οἱ ἰχθεῖς βεβλημένοι ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου, ὅπερ οἱ χαρίεντες οὗτοι πλόκαμοι ἀποστάζουσι, πνίγονται, ἀποθνήσκουσι καὶ ἐκπνέουσιν ἐντὸς ἁλύσεως ἀνθέων.

Ὅπως ὁ πατὴρ τῆς θαλάσσης, οὕτω καὶ ἡ ἀνεμώνη, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναπαράγῃ, ὡς διὰ μαγείας, τὰ μέρη τοῦ ἠκρωτηριασμένου ἢ ἐσπαραγμένου σώματός της. Κεκομμένη αὕτη εἰς δύο, τέσσαρα ἢ εἴκοσι μέρη δίδει γέννησιν εἰς τόσα τέλεια ζῶα, ὅσα τὰ ἀπ' αὐτῆς τεμάχια· ἕκαστον τεμάχιον ταύτης τελειοποιεῖται καὶ συμπληροῦται· ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ παράγεται φύλλον, ἐκ δὲ τοῦ κλάδου σχηματίζεται δένδρον.

Ὁποία θαυμασιωτέρα εἰκὼν ἢ ἐκείνη τῶν ἀπὸ τοῦ βράχου ἀποσπωμένων ἀνεμωνῶν, ἔνθα φαίνονται αὗται ἐρριζωμέναι, καὶ ἀφιεμένων νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ κύματος! Θὰ τὰς ἐξελάμβανέ τις ὡς πλέοντα κῆπον, ὃν τὰ ρεύματα σύρουσιν, ὡς λαμπρὰς ἀνθοδέσμας τὰς ὁποίας ὁ ἀφρὸς κινεῖ, ὡς ρόδα καὶ γαύρλα ἀναβρύοντα τῆς ἀβύσσου, ὡς χρυσάνθεμα λικνιζόμενα ὑπὸ τοῦ κύματος καὶ ὡς λευκάνθεμα πλανώμενα ἐπὶ τῶν ὑδάτων. . . . .

Δὲν εἶναι πλέον τὸ κατὰ ποιητικὸν πλᾶσμα μαγευμένον δάσος τοῦ Τάσσου, ἀλλ' αὐτὴ ἡ πραγματικότης, θαυμασιωτέρα ἔτι, οἱ ζῶντες κῆποι τῆς θαλάσσης.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Καύσωνες κυνικοὶ καὶ κόσμος γυναικεῖος ἰδοὺ πράγματα ἀσυμβίβαστα. Ἄλλως τε ἡ ἐποχὴ αὕτη ὀνομαζεται δικαιως εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ συρμοῦ νεκρὰ ἐποχή. Καὶ αὐτῶν τῶν ἐπινοητῶν οἱ ἐγκέφαλοι ναρκοῦνται κατὰ τὸν ὡραν ταύτην τοῦ ἔτους, δι' ὃ καὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς πρὸς ἀναζωογόνησιν τῶν ἐξηντλημένων δυνάμεών των

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν προσφάτους ἐντυπώσεις τινας περὶ τῶν Παρισινῶν ἐνδυμασιῶν τῶν γυναικῶν, θὰ δοκιμάσωμεν νὰ ρίψωμεν, ὡς τύχῃ, τὰς ἐντυπώσεις μας αὐτὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου. Κατὰ κανόνα σπανίως βλέπετε γυναῖκα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, φέρουσαν ἐσθῆτα τοῦ τελευταίου συρμοῦ, πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἐσθῆτα ἀξίας. Αἱ ὡραῖαι ἐνδυμασίαι φέρονται κατ' οἶκον ἢ ἐντὸς ἁμάξης κατασκευάζονται δὲ ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς φερούσης ἢ ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου, ἥτις εἶναι ἐντελῆς μικρὰ μοδίστρια.

Ὁ συρμὸς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη βαίνει συμφωνότατα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ. Φέρουσιν ἐσθῆτα ἁπλῆν ἰσοϋψῆ, διήκουσαν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἄνευ tournure, ἄνευ πολλῶν πτυχῶν, ἄνευ ἐσωτερικῶν συρμάτων. Ἡ ἐσθὴς προσαρμόζεται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὀσφύος τοῦ περικορμίου, ὅπερ εἶναι μακρὸ καὶ μὲ περιγειρίδας πτυχωτὰς ἢ στενάς, ἀλλὰ τότε σχηματιζούσας ἐπὶ τῆς τοῦ ὤμου ἐφαρμογῆς ἀληθῆ ἐπωμίδα.

Τὸ κάτω ἄκρον τῆς ἐσθῆτος περιβάλλεται ὑπὸ πλατέος ὀδοντωτοῦ τριχάπτου, προσαρμοζομένου ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐπεραμμένου ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σχέδιον τοῦ τριχάπτου ἐξελίσσεται ὁλόκληρον ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τριχάπτου σχηματίζουσι πλατὺ καὶ πρὸς τὰ κάτω διήκον περιλαίμιον, ὡς ἔφερον αἱ γυναῖκες τῶν παλαιοτάτων χρόνων.

Ἄλλο εἶδος ἐσθῆτος ὡραιοτάτης καὶ ἀψελεστάτης εἶναι ὁ ἀρχαῖος χιτών. Ἐκτείνεται ἐκ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου πρὸς τὰ κάτω διὰ πολλῶν καὶ στενοτάτων πτυχῶν. Συγκρατεῖται δὲ περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης πετσίνης ἢ χρυσῆς. Τοιοῦται ἐσθῆτες κατασκευάζονται ἐκ λεπτῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἢ τουλίου, εἶναι δὲ καταλληλότατα διὰ τὸ θέρος.

Ἐκ τῶν χρωματισμῶν αἱ διάφοροι τοῦ πρασίνου ἀποχρώσεις ἐξακολουθοῦσι νὰ βασιλεύωσι. Γενικῶς ὅμως ἑκάστη φέρει ὅ,τι τῇ ἀρέσκει, καὶ ὅ,τι ἁρμόζει κάλλιον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου Αἱ μακραὶ καὶ στεναὶ ταινίαι αἱ περιζωννύουσαι τὴν ὀσφὺν καὶ περατούμεναι εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῆς: ἐσθῆτος θεωροῦνται ἤδη παρηκμακυῖαι. Ἀντὶ τούτων τίθεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ ὀπισω τῆς ὀσφύος πλούσιος κόμβος ἐκ ταινιῶν (chou), ἐὰν τὸ περικόρμιον ἐνοῦται μετὰ τῆς ἐσθῆτος ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὀσφύος. Ἐὰν ὄχι ἡ ζώνη δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ κρῖνος.

Ὁ κρῖνος ἐκλήθη δικαίως βασιλεὺς τῶν ἀνθέων. Τὸ φύλλωμά του μακρύστενον καὶ πυκνότατον ἀποτελεῖ ἐν τῇ γραμμικῇ συμπυκνώσει του κυκλοτερῆ σμαράγδινον θρόνον, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ὁποίου προεκτείνεται στέλεχος ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον, περατούμενον εἰς πλουτίαν βότρυν φέρουσαν ὡραίους καὶ ἐπιμήκεις πρασίνους κάλυκας.

Ὁ χρόνος βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξοιδαίνει καὶ λευκαίνει τοὺς κάλυκας τῆς ὡραίας ταύτης βότρυος καὶ περὶ τοὺς θερμοὺς τοῦ θέρους μῆνας προσκλίνουσι μετὰ σεμνότητος πρὸς τὸ στέλεχος, καὶ ἀναπτύσσουσι δειλὰ καὶ χαρωπὰ τὰ ἓξ πάλλευκα πεταλά των.

Ἡ βάσις τῶν πετάλων τούτων ἀποτελεῖ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα δοχεῖα, ἐν οἷς ἡ φιλάρεσκος φύσις περικλείει χρυσοῦς στήμονας, οἵτινες διαχέουσιν ἐν ἀφθονίᾳ τὰ μεθυστικὰ μῦρα των. Τὰ ὡραῖα ταῦτα ἄνθη τὰ φιλαρέσκως ἐπὶ τοῦ στελέχους των ἡμικελιμένα προκαλοῦσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ ἐγκώμια συμπάσης τῆς φύσεως.

Ἀλλ' ὡς ἀληθὴς βασιλεὺς τὸ ἄνθος τοῦτο ἔχει ἀνάγκην ἀκολουθίας καὶ αὐλικῶν, ἵνα ἀναδειχθῇ ἐν ὅλῃ τῇ ἐπισημότητί του. Μόνος φαίνεται ψυχρός, ἄχαρις καὶ ὡς ἐγκαταλελειμμένος. Περιεστοιχισμένος ὑπὸ μυρίων ἄλλων ἀνθέων ἀποθαμβοῖ τὰ πάντα. Εἶναι ἀληθὴς βασιλεύς. Ἡ χάρις του ἀποτελεῖ τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον του.

Ὁ ἀρχικὸς κρῖνος εἶναι προϊὸν τῆς Συρίας.. Τὸν βασιλέα τοῦτον τῶν ἀνθέων ἐξέλεξεν ὁ ἄγγελος ὡς μεσίτην μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θνητῆς Μαρίας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ κρίνων ἐκοσμοῦντο τὰ ἱερὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Δι' αὐτοῦ καὶ ὁ μέγας Σολωμὼν ἔστεφε τὸ βασιλικὸν μέτωπόν του. Λουδοβίκος ὁ VII βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔφερε τὸ κρίνον ὡς τριπλοῦν σύμβολον τῆς καλλονῆς, τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἰσχύος του.

Τέλος τὸ κρῖνον μέχρι σήμερον θεωρεῖται ὡς ἄνθος ἱερόν, τὸ λευκὸν δὲ καὶ ἁγνόν του χρῶμα συμβολοποιεῖ τὴν παρθενίαν καὶ ἁγνότητα τῆς ψυχῆς.

ΝΕΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀγγέλλει μετ' εὐχαριστήσεως πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας αὐτῆς, ὅτι ἀπὸ σήμερον κατατάσσονται μεταξὺ τῶν τακτικῶν συνεργατίδων αὐτῆς κυρίαι Εὐρωπαῖαι καὶ Ἀμερικανίδες ἐξόχου ἐπιστημονικῆς μορφώσεως. Τούτων τὰ ἄρθρα καὶ αἱ μελέται θέλουσι μεταφέρεσθαι εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ὀνόματα τῶν νέων συνεργατίδων ἡμῶν :

Κα ***Ἄστορ Β. Δίλκε*** δημοτικὴ σύμβουλος τοῦ Λονδίνου, Κα B. Chapman δικηγόρος Ἀμερικανίς, Κα ***Κ. Μάγνυσσον*** Ἰσλανδίς, Δόκτωρ ***Ἰουλία Μίτσελ***, Ἀγγλίς. κ. ***Μαρία Πόπε Λὲρ*** δικηγόρος Βελγίς, ***Ἔλλερ φρίςς*** φιλόλογος Σουηδίς, ***Μαρία Σέλιγα Λέβη*** δημοσιογράφος Πολωνίς, Κα ***Β. Κραφὼρ*** δικηγόρος Ἀμερικανίς, Κα ***Σ. Βοοδοὺλ*** δικηγόρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, Κα ***Βέρθα Φόρμστεχερ*** Γερμανίς, Κα ***Νέλλη Λιετιὲ*** διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας, Κα ***Λευκὴ Φαβρίτση*** ζωγράφος, ἡ Μαρκησία del Buffalo della Valle Ἰταλίς, Ἡ κόμησα δὲ ***Βερνέϋλ*** Γαλλίς, ἡ κ. ***Ἄλη Τρυζὴ*** ἐκ Φοιλανδίας, Ἡ κ. ***Βαρθενὲρ*** συντάκτις τῆς Ἐφ. Novosti, Ἡ κ. ***Καβαλέσκη*** Καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημείῳ τῆς Στοκχόλμης, Ἡ κ. ***Πατροτσίνο δε Βιέθνα*** Ἱσπανὶς δημοσιογράφος, Ἡ βαρονὶς ***δ' Ἀλβουκέρκε*** ἐκ Βρασιλίας, Ἡ κ. ***δε Φάρνερ*** ἰατρὸς Ἑλβετίς, καὶ πρόεδρος τοῦ ἀσύλου τῶν ἐν ἀναρρώσει γυναικῶν. Ἡ βαρονὶς ***Ἰωσηφίνα Κνὸρ*** ἐκ Βιέννης, Ἡ κ. ***Κλὲρκ*** τὸ γένος de Hogentorp Ὀλλανδίς, Ἡ κ. ***Ἰουλία Σάμβεζε*** Δανίς, Miss E. Sharpe Youngs ἰατρὸς Ἰνδή, Ἡ λαίδη ***Λουτζα Στέφενσον*** Σκωτίς, Ἡ κ. de Borch Kemper Νορβηγίς, Ἡ κ. ***Κερστὶν Φριδρίκρα*** Πορτογαλλίς, ἡ κ. ***Βερτώ***, πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτριῶν γυναικῶν καὶ ἡ κ. ***Μαρία Μαρτὲν*** Γαλλὶς δημοσιογράφος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ βασίλισσαι τῆς Κίνας. Τὸ κράτος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ οὐδὲν σχεδὸν χαίρει προνόμιον εἶναι σήμερον ἡ Κίνα. Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1861-1881 ἡ Κίνα διφκεῖθη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἡ περίοδος αὕτη θεωρεῖται ἡ εὐτυχεστέρα περίοδος τοῦ Κινεζικοῦ κράτους.

Κατὰ τὸ 1861 ἀπεβίωσεν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Τὴν ἀντιβασιλείαν δὲ ἀνέλαβεν ἡ αὐτοκράτειρα Τσε-αού, ἥτις ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη διώκησε τὸ κράτος της μετὰ πρωτοφανοῦς συνέσεως καὶ πολιτικῆς δεινοτητος. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς ἐπισυμβάντα κατὰ τὸ 1881, τὰ ἡνία τοῦ κράτους ἀνέλαβεν ἡ ἄλλη ἐπιζῶσα χήρα τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος Τσὲ γὶ βασιλεύσασα μέχρι τοῦ ἀ. μηνὸς τοῦ ἔτους 1889, ὅτε καὶ ἀνετέθη ἡ βασιλεία πρὸς τὸν ἐπιζῶντα ἄρρενα κληρονόμον αὐτῆς καὶ νῦν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας.

Ἡ τελευταία αὕτη ἦτον ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τοῦ Κινεζικοῦ κράτους καὶ κατὰ τὸ διάστημα ἔτι τῆς βασιλείας τῆς προκατόχου της.

Νέαι ἰδέαι περὶ ψυχῆς. Μεταξὺ τῶν διασημοτέρων γυναικῶν συγγραφέων τοῦ αἰῶνος τούτου διαπρεπῆ κατέλαβεν ἐν Ἀγγλίᾳ θέσιν ἡ κ. Μαρία Κορέλη συνεπείᾳ νέου ἔργου αὐτῆς ἐκδοθέντος ὑπὸ τὸν τίτλον Τὸ μυθιστόρημα τῶν δύο κόσμων». Ἅμα ὡς τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, ἡ συγγραφεὺς ἠξιώθη ἰδιοχείρου τῆς ἀνάσσης συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς, συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τῆς φωτογραφίας της.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ἦτο σειρὰ ὅλη ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔργον, ὅπερ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν σοφωτέρων τῆς Ἀγγλίας ἀνδρῶν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ μεγάλως εἰς ἐπικράτησιν τῶν διασαλευθεισῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἡ συγγραφεὺς ἀπὸ τῆς νεανικῆς της ἡλικίας ἐπεδόθη εἰς μελέτας ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ τῆς μελλούσης ἐν γένει ζωῆς. Ἀντὶ ὅμως ὡς οἱ λοιποὶ πνευματισταὶ νὰ διαφιλονικῇ σήμερον τὰς περὶ ἀθανασίας ψυχῆς θεωρίας, τείνει διὰ νέου συστήματος νὰ ἀποδείξῃ τὸ ὀρθὸν τῶν ἰδεῶν τούτων ὡς καὶ πασῶν τῶν παραδόσεων τῆς Γραφῆς Παραδέγεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἠλεκτρικὸς σπινθήρ, ὃν ὁ Θεὸς ἐνεφύσησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅτι ὁ σπινθὴρ οὗτος εἶναι· ὡς ὁ ἠλεκτρισμὸς αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος, δυνάμενος νὰ μᾶς φέῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἀνθρώπων ἄλλων κόσμων, διὰ φυσικῆς δ' ἕλξεως ἀποσπώμενος τοῦ σώματός μας νὰ μεταβαίνῃ εἰς σφαίρας ἄλλας, διατηρῶν πάντοτε τὴν ἀθανασίαν του.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Αἱ παραστάσεις τοῦ Θεάτρου Παραδείσου ἐξακολουθοῦσι διεξαγόμεναι μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν »Μοσγομάγκαν τῶν Παρισίων» ἡ ὑποδυθεῖσα τὸν πρόσωπον τοῦ ἥρωος Μοσχομάγκα κ. Ζομπὲ ἤρατο ἀληθῆ θρίαμβον. Ὁ Ρακουλλέκτης ἐπίσης τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ πολύπλοκον δρᾶμα ἐγειροκροτήθη ἀπλήστως, τόσον ὁ ὑποδυθεὶς τὸ τοῦ Ρακουλλέκτου πρόσωπον κ. Ἀλεξιάδης ἐπέτυχε, καὶ τόσον ὡραῖα καὶ φυσικὰ οἰκειοποιήθη τὸν χαρακτῆρα τοῦ μὲ μεγάλην καρδίαν καὶ φυλοσοφικὸν πνεῦμα ἥρωος Ρακουλλέκτου.

ΕΝΕΔΡΑ

Ἡ Λουκιανὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, ὁρκισθεῖσα νὰ ἐκδικηθῇ ἀμειλίκτως τὸν ἀδίκως ἀτιμασθέντα καὶ καταδικασθέντα πατέρα της. Ἡ Κλαυδίνη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα της, καθ' ὃν χρόνον ἄνθρωπός τις κατακεκλιμένος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπὸ φορτηγὸν ἁμάξιον, ἐγείρεται μετὰ πολλῶν προφυλάξεων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ Ἰωάννης Μονμάγερ.

Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ ἡ Λουκιανὴ εἰς τοιαύτην ὥραν, διηρώτα ἀνήσυχος ἑαυτόν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος τί ἐζήτει ἄρα εἰς τὸν τόπον, ὅπου διέπραξε τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημά του, ἐν τῇ προκεχωρημένῃ αὐτῇ τῆς νυκτὸς ὥρᾳ.

Τὰς νύκτας διέρχεται ἄγρυπνος ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος. Ὄχι διότι μετανοεῖ, ἀλλὰ διότι φοβεῖται. Φοβεῖται τὰς αἱματοστίκτους ἐκείνας λέξεις, αἵτινες θὰ τὸν παραδώσωσι δέσμιον εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἐκαιροφυλάκτει ἐναγωνίως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἐφιάλτου.

Ὁ δυστυχὴς ἀδελφός του βλέπων αὐτὸν τόσῳ τεταραγμένον, ἀπέδιδε τὴν ταραχήν του εἰς τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως.

Θὰ ἀρήσῃς λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃ τὸν ἐπονείδιστον τοῦ κακούργου θανατον ὁ ἀθῶος Δοριάτ ; τῷ ἔλεγε. Φύγε ἀδελφέ. Ἄφησε τὴν Γαλλίαν καὶ γράψε μετὰ ταῦτα πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν Βερσαλιῶν ὅτι σὺ εἶσαι ὁ ἔνοχος καὶ ὁ Δοριάτ ἀθῶος. Θὰ σώσῃς τὴν ψυχήν σου, χωρὶς οὐδένα πλέον νὰ διατρέχῃς κίνδυνον.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀκούω τὰς ἀνοησίας αὐτάς, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης διακόπτων ἀποτόμως τὸν ἀδελφόν του.

Ἄκουσόν με, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς ἀθυμαίνων πυρετῶδως καὶ ἐγειρόμενος ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἔχω τύψεις συνειδήσεως. Φοβοῦμαι. Γνωρίζω σὲ ὡς ἔνοχο καὶ ὅμως δὲν σώζω τὸν ἀθῶον.

Μήπως σκοπεύῃς νὰ μὲ καταγγείλῃς ;

Ὄχι ! ὄχι ! Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ἀλλὰ σιωπῶν γίνομαι συνένοχός σου Καὶ ὁ δυστυχὴς πάσχων ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ὤ !! προσέθηκε. Κάθε βράδυ τὸ φάντασμα τοῦ Βουρέϋ εὑρίσκεται αἱματοκυλισμένον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἔγασα τὸν ὕπνον μου. Ἐὰν ἡ κατάστασις αὕτη διαρκέσῃ, αἱ ἡμέραι μου ἔσονται ὀλίγαι. Καὶ φοβοῦμαι νὰ ἀποθάνω συνένοχος τῆς φρικώδους αὐτῆς δολοφονίας.

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην τῶν δύο ἀδελφῶν ὁ Μονμάγερ ἐξήρετο κρύφα τοῦ ἐργοστασίου, διευθυνόμενος πρὸς τὰς Βερναδέττας. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὴν φρικώδη φράσιν, ἐξ ἧς ἐξήρτητο ἡ καταδίκη ἢ ἡ σωτηρία του. Εἶχε προετοιμάσει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χημικήν τινα σκευασίαν, ἣν ἔφερεν ἐντός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Γ. Α. Γσερνοβόδαν. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύομεν ἔργα ἀνδρῶν. Εὐχαρισ οῦμεν δι' εὐγενεστάτης καὶ λίαν κολακευτικῆς ὑπὲρ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κρίσεις σας. — Κον Ι. Δ. Φ. Κεφαλληνίαν. Ἀποστέλλεται εὐχαρίστως. — Κον Δ. Μ. Χίον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαρ στοῦμεν. Γράφομεν. — Καν Φ. Ι Σ. Ροστόβιον. Συναλλαγματική ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Ε. Μ. Ἀθήνας. Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τοιαύτης φύσεως ἀξιώσεις. Ὁ ταξειδιόν μας εἶχε σκοπὸν ὅλως διάφορον. — Κον Γ. Ν. Ἀλεξάνδρειαν. — Μόνον ἡ συνδρομὴ τοῦ ἑνὸς φύλλου ἐπληρώθη παρὰ τοῦ κ. Σ. Διὰ δύο φύλλα ἄλλως τε ἐνεγράφητε μόνον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ β'. ἔτους. Ἡ ἄλλη συνδρομὴ καθυστερεῖ μέχρι σήμερον. — Κον Α. Εὐ. Βάρναν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Ἡμερολόγιον Α'. ἔτους ἀπεστάλη. — Ἀγνώστῳ. Χάλκῃ. Ἐπιστολὴ ἀκατανόητος. Πῶς θέλετε νὰ ἀποστέλλωμεν φύλλα καὶ ποῦ, ἀφοῦ ἡ ἐπιστολή σας οὐδὲν φέρει ὄνομα. — Καν Ε. Δ. Πειραιᾶ. Δυπηρὸν ὅτι μόνον οἱ νεοι συρμοὶ ἑλκύουσι τὴν περιέργειάν σας. Μήπως νομίζητε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ διδαχθῆτε ἄλλο τι παρὰ τῶν Παρισινῶν ; — Καν Αἰ. Κ. Γενεύην. Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς δι' ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις. — Καν Αἰ. Ο. Νεάπολιν. Δυστυχῶς οὔτε ἡ ἐπιστροφή μας δὲν κατωρθώθη δι' Ἰταλίας. Εὐχαριστοῦμεν οὐχ' ἧττον δι' ἐκδήλωσιν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ πόθων. — Καν Ε. Μ. Λονδῖνον, — Ε. Κ. Ταϊγάνιον, — Α. Σ, Αἰ. Δ, Κ. Μ. Ὀδησσόν. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ κολακευτικωτάτας ἐπιστολάς. — Γράφομεν. — Σον Γρ. Γ. ἀρχ. Βουδαπέστην. Μυρίας συγγνώμας,ἐὰν δὲνκατώρθωσα νὰ ἀπαντήσω εἰσέτι εἰς τὴν εἰς Παρισίους ἀποσταλεῖσαν μοι εὐγενεστάτην συγχαρητήριον ὑμῶν ἐπιστολήν. — Καν Εἰ. Α. Μήκονον. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ δι' ὑμῶν τὰς λοιπὰς αὐτόσε εὐγενεῖς συνδρομήτριας. — Καν Θ. Α. Κέρκυραν. Νέαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς κρίσεις.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς χρονίου διαρροίας. Ὑπάρχουσι παθήσεις ἀσήμαντοι, μεταβαλλόμεναι προϊόντος τοῦ χρόνου εἰς ἀνιάτους καὶ ἐπικινδύνους ἀσθενείας. Χρονία εὐκοιλιότης, ἐπὶ παραδείγματι, εὐκολώτατα δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐντερικὴν φθίσιν. Συντελεστικώτατον φάρμακον κατὰ τῆς ὀχληρᾶς ταύτης παθήσεως, συνιστώμενον θερμότατα εἰς πάντα πάσχοντα εἶναι τὸ ἑξῆς : Λαμβάνετε τὸν φλοιὸν ἑνὸς ροδιοῦ, πέντε δρ. κόμμεως (γκόμας) καὶ πέντε δρ. ρίζης σουμαρίπας, ἣν προμηθεύεσθε εἴς τι φαρμακεῖον Βράζετε πάντα ταῦτα ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὀκ. ὕδατος, ἕως ὅτου μείνῃ μόνον ἡμίσεια ὀκά. Θέτετε ἐντὸς φιάλης καὶ λαμβάνετε ἀνὰ ἓν κοχλιάριον σούπας πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐὰν ἡ διάρροια εἶναι πολὺ προκεχωρημένη λαμβάνετε καὶ 4 κοχλιάρια τὴν ἡμέραν. Μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ κακὸν ἐκλείπει. Οὐχ ἧττον ἐξακολουθῆτε ἐπί τινας ἡμέρας λαμβάνουσα τοὐλαχιστον 2 κοχλιάρια καθ' ἑκάστην.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀμυγδαλόπηττα. (κὺγορεβάνι) Λαμβάνετε τὸ λευκὸν 13 ὠῶν, 150 δράμια ζαχχάρεως, 80 δρ. ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ καλῶς κοπανισμένα καὶ τέσσαρας γαλέτας ἐπίσης κοπανισμένας. Κτυπήσατε τοὺς κρόκους τῶν 13 ὠῶν με τὰ 150 δρ. τῆς ζαχχάρεως καλῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ τὸ λευκὸν χωριστὰ, ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἀφρόν. Ἅμα ἐργασθῆτε τοὺς κρόκους ρίπτετε τὸ ἀμύγδαλο καὶ τὴν γαλέτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὡς καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὠῶν καὶ ὀλίγον ροῦμι. Κατόπιν ἀλοίφετε τὸ ταψίον μὲ ὀλίγον βούτυρον, ρίπτετε τὴν ζύμην ἐντὸς καὶ τὴν στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ ἀποστείλωσιν ὅσον τάχιον αὐτάς, διότι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τακτοποιήσωμεν καὶ ρυθμίσωμεν τοὺς λ)σμούς μας. Εἶναι τόσῳ εὐτελὲς τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς, ὥστε ἀληθῶς ἐντρεπόμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τοσάκις πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας τὴν παράκλησιν ταύτην.

Αἱ ἐκ Ταϊγανίου συνδρομήτριαι ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των εἰς ὀκτάφραγκον τοκομερίδιον τῆς Ἐθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Διδασκάλισσα πεπειραμένη ἔχουσα ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Διδασκάλισσα Ἑλληνὶς διδάσκουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ ἀρχὰς κλειδοκυμβάλου ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

φιαλιδίου μεθ' ἑαυτοῦ. Παρ' ὀλίγον συνελαμβάνετο παρὰ τῶν δυο ἀδελφῶν, εἰμὴ τὸ ἀμάξιον ἐκεῖνο δὲν ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς κρύπτη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Λουκιανῆς, ὁ Μονμάγερ ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, κατῆλθε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων καὶ ατενίζων πρὸς τὸ παράθυρον τῆς Κλαυδίνης ἐψιθύρισε μονολογῶν: «Ἡ ὥρα εἶναι κατάλληλος. Ἡ Κλαυδίνη ἀπεκοιμήθη, διότι δὲν βλέπω πλέον φῶς εἰς τὸ παράθυρόν της.» Ἔδη μετὰ προφυλάξεως μέχρι τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου, ἣν ἐβίασε διὰ σιδηροῦ μοχλοῦ, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του μικρὸν κλεπτοφάναρον, ἥψεν αὐτὸ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον, ἔνθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε διαπράξει τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην δολοφονίαν.

Διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, εἶδεν ὅτι ἡ ἀνεστραμμένη τράπεζα εἶχεν ἀποσυρθῇ, τρομεραὶ δὲ καὶ ἀνιλεεῖς αἱ τὴν βδελυρὰν πρᾶξιν του προδίδουσαι λέξεις ἐπροβάλλοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Συγχρόνως ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀνεγείρας τὴν τράπεζαν εἶδε τὰς τρομερὰς ἐκείνας λεξεις ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἀπωλέσῃ ἅπαν τὸ θάρρος του.

Διελογίσθη τότε ὅτι ἡ Κλαυδίνα πρώτη θὰ ἀνεκάλυψε τὸ φρικῶδες μυστικὸν, ὅτι ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ κοινωνὸν τούτου τὴν Λουκιανὴν, ἥτις καὶ αὐτοπροσώπως μετέβη, ἵνα πεισθῇ ὅτι ἡ Κλαυδίνα εἶχε δίκαιον, ὅτι ὁ Μονμάγερ ἦτο ὁ δολοφόνος.

Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ἐπῆγε. Ὁ Μονμάγερ διενοήθη ὅτι ἡ μαρτυρία τῶν δύο ἀδελφῶν δὲν ἤρκει ἵνα τὸν καταδικάσῃ καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξαλείψῃ πάραυτα τὰ αἱματηρὰ ἐκεῖνα ἴχνη, ἅτινα ἐπρόδιδον τὴν ἐνοχήν του. Τὸ ἐν τῷ μικρῷ φιαλιδίῳ ἐνυπάρχον ὑγρὸν ἐτέθη παραυτα εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐντὸς λεπτῶν τινων οὐδὲν ἴχνος τῶν αἱματοστίκτων χαρακτήρων ἀπέμενεν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ Μονμάγερ μεθ' ὅλας τὰς ἀπαισίας σκέψεις, αἵτινες ἐκυκλοφόρουν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μειδίαμα θριάμβου. Ἔσβυσε τὸ φανάριόν του καὶ ἐξῆλθε. Ἀπεμακρύνθη σιωπηλὸς καὶ σύννους σκεπτόμενος τὴν λύσιν τοῦ δράματος τούτου, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦδε ἀντίπαλον ἐπικίνδυνον ἐθεώρει τὴν Λουκιανήν, τὴν ὡραίαν αὐτὴν κόρην, ἧς ἠρᾶτο ἐμμανῶς.

VI.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπαύριον ἀνέτειλε ζωηρά. Τὰ πτηνὰ ψάλλουσι καὶ τὰ σύσκια τῆς μικρᾶς κωμοπόλεως δάση ἀντηχοῦσιν ἀπὸ τὰ χαρωπὰ κελαδήματά των.

Αἱ τρυγόνες γουργουρίζουσιν, οἱ κόσσυφοι καὶ αἱ κίχλαι συρίζουσιν, αἱ ἀηδόνες διασκορπίζουσιν ἀνὰ τοὺς αἰθέρας τὰς μαγικὰς συμφωνίας των. Ἡ φύσις ὅλη πανηγυρίζει. Ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ δολοφονηθέντος πάντες κοιμῶνται ἔτι, διότι ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλε σχεδόν. Ἡ Κλαυδίνα μόνη περιφέρεται εἰς τὴν αὐλὴν, ἑτοιμάζουσα τὸ φαγητὸν τῶν ἐργατῶν τῆς ἡμέρας. Περὶ τὴν ἑβδόμην ἀκριβῶς ὥραν τὸ πρόγευμα εἶναι ἕτοιμον καὶ οἱ ἐργάται ἀριστήσαντες ἀπέρχονται.

Ἡ Κλαυδίνα κλείει ἐπιμελῶς τὰς θύρας καὶ σπεύδει εἰς εἰς συνάντησιν τῆς μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμενούσης αὐτὴν Λουκιανῆς. (ἀκολουθεῖ.)